

задъ нѣкое дърво, или шубракъ? си помислихъ азъ и неволно поспрѣхъ коня, като си спомнихъ за Полковникъ графъ Роникера. — Едно твърдѣ неприятно чувство ме обхвана.

Да се върна назадъ, си помислихъ азъ и кажа на майоръ Чилиева, че не можахъ да намѣря ротитѣ? Не, напрѣдъ, напрѣдъ! заговори въ мене чувството на дълга, самолюбieto и войнишката доблестъ, и азъ ударихъ коня и се спустнахъ прѣзъ гжетата кория напрѣдъ, безъ да му гледамъ, че могъ да врѣхлетя на нѣкой баши-бозукъ, а най-малкото да се удари о нѣкое дърво. Въ това врѣме въ лѣво, на напрѣдъ, се зачуха отдѣлни гърмежи, къмъ посоката на които азъ тръгнахъ и, най послѣ, стигнахъ крайния лѣвий флангъ на нашата верига, слѣдъ това намѣрихъ и ротата, прѣдадохъ заповѣдта и се върнахъ назадъ. Неприятеля се не видѣше.

Не се измина много врѣме, когато се получи донесение отъ нашия развѣздъ, че хората на възвишеността сж били храбритѣ войводи съ своитѣ юнаци. Добродушния и невѣзмутимия Чилиевъ не можа да се удържи отъ да не изгълчи войводитѣ.

— Тфу, дяволъ да ги вземе! Защо сѣдятъ тамъ, та се не спущатъ въ долината? Станаха причина да се даде възможностъ на Турцитѣ да избѣгатъ!!

Но по долу ще се види защо войводитѣ сж чакали.

Затрѣбиха трѣбитѣ и забиха барабанитѣ за настѣпление.

Цѣлия отрядъ се пушна въ настѣпление, но бѣше вече късно. Баши-бозуцитѣ, вѣроятно, бѣха съгледали хората на възвишеността, и отъ друга страна, въсползовани отъ спиранието на дружинитѣ, бърже отстѣпиха съ цѣлия си керванъ, състоящъ отъ много коля. Но дружинитѣ пакъ ги настигнаха при с. Каджър-Факлий. Прѣди да се доближимъ до това село, видѣхме отвѣдъ него по пѣтя, къмъ юго-истокъ, цѣли върволици коля, които бърже отстѣпваха подъ натиска на нашето прѣслѣдване, прикривани отъ голѣма масса баши-бозуци.